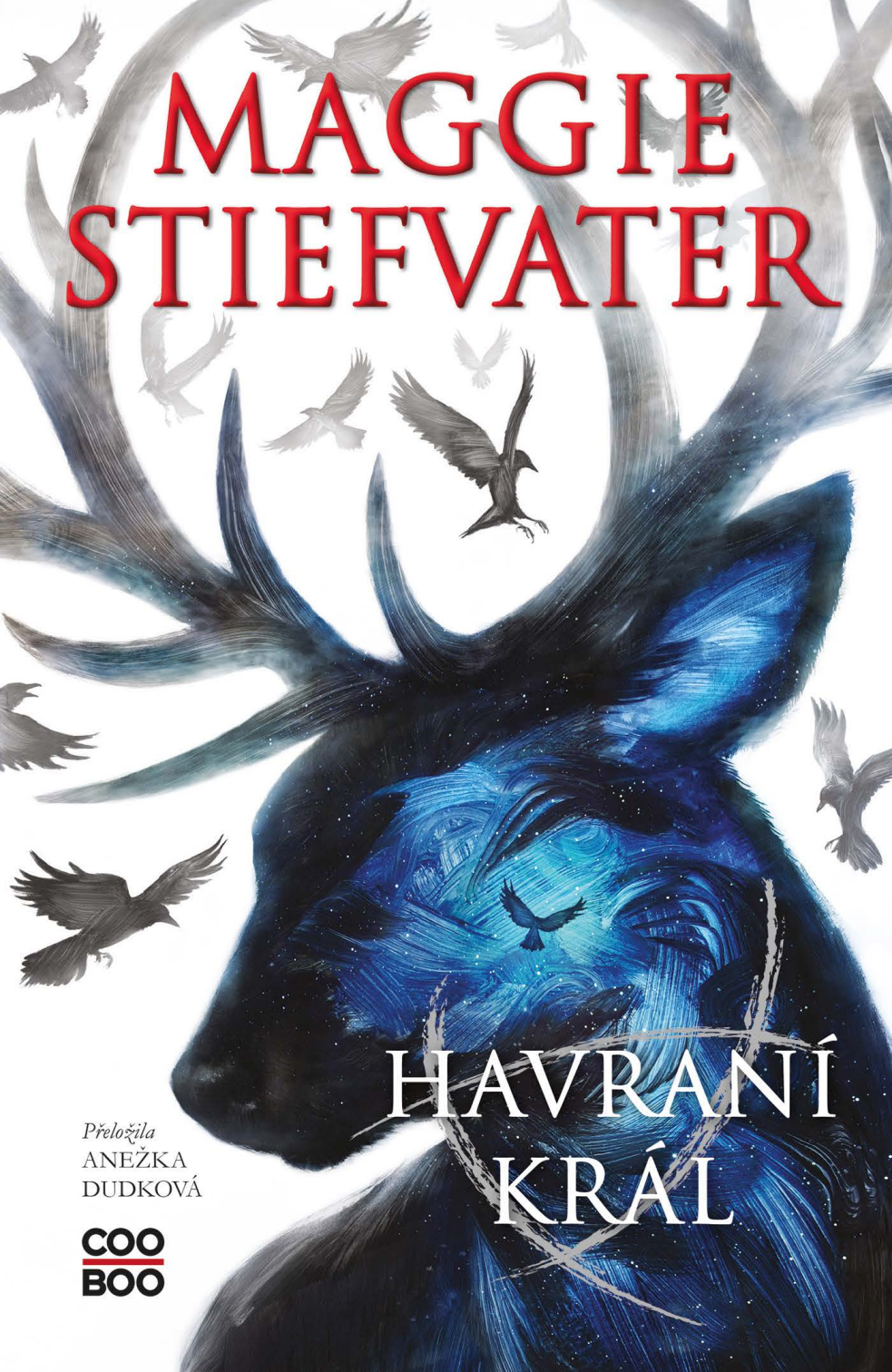

MAGGIE STIEFVATER

HAVRANÍ
KRÁL

Přeložila
ANEŽKA
DUDKOVÁ

**COO
BOO**

Havraní král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maggie Stiefvater

Havraní král – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HAVRANÍ KRÁL

MAGGIE STIEFVATER

COO
BOO

Přeložila Anežka Dudková

Přeložila Anežka Dudková

THE RAVEN CYCLE #4: THE RAVEN KING

Copyright © 2016 by Maggie Stiefvater. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Anežka Dudková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4249-4

ISBN e-knihy 978-80-267-4300-2 (I. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4301-9 (I. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4295-1 (I. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro Sarah, která galantně usedla
na nebezpečné stoličce u Kulatého stolu*

Spát, plavat a snít, navěky.

ALGERNON CHARLES
SWINBURNE, „Plavcův sen“

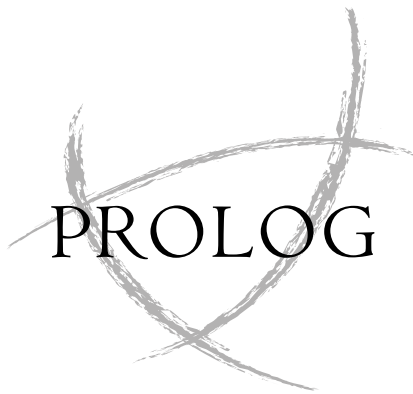
*Pro mne to byla znamení zrodu –
celý můj život jasně dokazuje,
že jsem jiný než běžní smrtelníci.*

WILLIAM SHAKESPEARE,
Jindřich IV., díl první

Drabý, skladatel vstoupil do ohně.

ANNE SEXTON, „Polibek“

PROLOG

Richard Gansey III. si ani nepamatoval, kolikrát už si vyslechl, že je mu předurčeno vykonat něco velkého. Vychovali ho k tomu: ušlechtilost a cílevědomost v sobě měl zakódovanou z obou stran rodokmenu. Otec jeho matky býval diplomatem, architektem štěstěny; otec jeho otce býval architektem, diplomatem stylů. Matka jeho matky doučovala děti evropských princezen. Matka jeho otce ze zděděných peněz postavila dívčí školu. Ganseyové byli dvořany a králi, a když se nenaskytl žádný hrad, kam by dostali pozvání, postavili si jej sami.

On byl král.

Kdysi dávno nejmladšího Ganseyho smrtelně pobodali sršni. Výsad se mu dostávalo ve všech oblastech a smrtelnost nebyla výjimkou. Do ucha mu zašeptal hlas: *Přežiješ díky Glendowerovi. Někdok jiný na energetické linii právě teď umírá, přestože by neměl, a proto ty budeš žít, přestože bys neměl.*

Zemřel, ale nezůstal mrtvý.

Byl král.

Jeho matka, sama královské krve, přijala výzvu kandidovat do kongresu státu Virginie a nepřekvapivě ve volbách zvítězila. Kupředu a vzhůru. Copak o tom někdy vládly pochyby? No ano, vlastně vždycky, za všech okolností, protože Ganseyovi nepožadovali laskavosti. Často nepožadovali vůbec nic. Zkrátka

pomáhali druhým a mlčky doufali, že ostatní jim vyjdou vstříc a oplátí jim stejnou mincí.

Pochyby – takový Gansey neměl nic než pochyby. Takový Gansey zkrátka chrabře vyplul do šeroslepých vod za nejistým osudem, dokud mu někdo do doufající dlaně nevtiskl jílec meče.

Jenomže – teprve před několika měsíci se tento Gansey napřáhl do temné nejistoty budoucnosti, šmátral po příslibu meče, a místo toho z ní vytáhl zrcadlo.

Spravedlnost – když na to koukal naruby, připadalo mu to fér.

Stalo se to 24. dubna. V předvečer svatého Marka. Mnoho let předtím si Gansey přečetl *Vělkou záhadu: světové energetické linie* od Rogera Maloryho. Autor v knize obšírně vysvětloval, že hlídka na energetické linii v předvečer svatého Marka odhalí duchy těch, kteří mají v průběhu následujícího roku zemřít. Tou dobou už Gansey na energetických liniích nebo poblíž viděl nejružnější divy – dívku, která dokázala předčítat z knihy v naprosté tmě, pokud tedy stála na linii, stařenu, která dokázala pouhou silou mysli zvednout přepravku plnou ovoce, trojčata se snědou pletí narozená na linii, kterým z očí tryskaly krvavé slzy a z ran jim prýštila slaná voda –, ale nic z toho se netýkalo jeho. Pro nic z toho nebyl zapotřebí. Nic nevysvětlovalo jeho existenci.

Nevěděl, proč byl zachráněn.

Musel se dozvědět, proč byl zachráněn.

A tak celou noc hlídkoval na energetické linii, jež se stala jeho labyrintem, o samotě se třásl na parkovišti před kostelem Vykupitele. Nic neviděl, nic neslyšel. Nazítří ráno si dřepel vedle svého camara, až nesmyslně unavený, a přehrál si zvukový záznam uplynulé noci.

Na nahrávce jeho vlastní hlas zašeptal: „Gansey.“ Pauza. „Nic víc není.“

Konečně to začalo. Už na tomto světě nebyl pouhým pozorovatelem, teď se stal účastníkem.

Už tehdy Gansey někde v hloubi duše choval podezření, co jeho jméno na té nahrávce doopravdy znamená. Nejspíš to věděl, už když jeho kamarádi o hodinu později přispěchali na pomoc jeho autu. Nejspíš to věděl, už když mu jasnovidky v čísle 300 na Fox Way vyložily tarot. Nejspíš to věděl, když celý ten příběh osobně vypravoval Rogeru Malorymu.

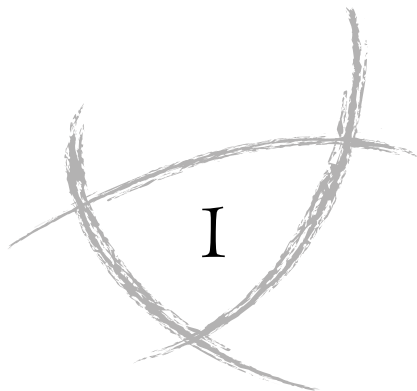
Gansey věděl, či hlasy v předvečer svatého Marka šepotaly podél energetických linií. On však několik posledních let strávil tím, že své strachy pevně držel na uzdě, a zatím nebyl připravený nechat je utrhnout ze řetězu.

Teprve když jedna z jasnovidek z čísla 300 na Fox Way zemřela, teprve když se smrt zase stala opravdovou, donutilo to Ganseyho přestat popírat pravdu.

Psi z loveckého klubu při Aglionby to tenkrát na podzim vyli: *pryč, pryč, pryč.*

Byl král.

Tento rok měl zemřít.

Podle toho, kde jste ten příběh začali číst, pojednával o ženách z čísla 300 v ulici Fox Way.

Příběhy se rozpínají všemi směry. Bylo nebylo, žila jedna dívka, která si velmi dobře uměla zahrávat s časem. Úkrok stranou: Bylo nebylo, žila jedna dcera dívky, která si velmi dobře uměla zahrávat s časem. A teď o kus zpátky: Bylo nebylo, žila jedna královská dcera, která si velmi dobře uměla zahrávat s časem.

Začátky a konce, kam až oko dohlédne.

S pozoruhodnou výjimkou Blue Sargentové byly všechny ženy v čísle 300 na Fox Way jasnovidky. Tudíž by se mohlo zdát, že mají obyvatelky domu spoustu společného, ale v zásadě měly společného asi tolik jako parta muzikantů, doktorů či funebráků. Slovo *jasnovidka* neoznačovalo ani tak osobnostní typ, jako spíš sadu schopností. Životní krédo. Obecnou shodu, že čas, podobně jako příběh, není přímá čára, ale oceán. Pokud jste nemohli najít přesně ten okamžik, po němž jste pátrali, dost možná jste prostě jen neplavali dost daleko. Dost možná jste zkrátka a dobře nebyli tak zdatný plavec. Také bylo možné, shodly se ženy neochotně, že některé okamžiky se v čase skrývají tak daleko, že by měly být přenechány hlubokomořským tvorům. Třeba těm zubatým ďáblům, kterým z obličejů visí lucerničky. Nebo třeba Persefoně Poldmové. Ta už teď však byla mrtvá, takže možná špatný příklad.

Tehdy v pondělí se stále žijící ženy z čísla 300 v ulici Fox Way rozhodly, že se konečně budou zaobírat nastávajícím skonem Richarda Ganseyho, rozkladem životů, jak je znaly, a tím, jak spolu ty dvě věci souvisejí, pokud vůbec. Navíc Jimi někomu vyčistila čakry výměnou za lahvinku hřejivé, kouřové whisky a dostala hroznou chuť ji dorazit ve společnosti ostatních.

Calla vylezla na říjnový mráz a otočila ceduli vedle dopisní schránky, na níž tak stálo ZAVŘENO, PŘIJĎTE BRZY ZAS! Vevnitř Jimi, velká zastánkyně herbální magie, vytáhla několik polštářků vycpaných pelyňkem (posilovalo to projekci duše do jiných sfér) a na rozžhavené uhlíky položila rozmarýn (pro lepší paměť a jasnozřivost, což je totéž ve dvou různých směrech). Orla zatřepala doutnající snítkou šalvěje nad paklíky tarotových karet. Maura nalila tekutinu do věstecké mísy z černého skla. Gwenllian si prozpěvovala poťouchlou, nepěknou písničku, rozsvěcela kruh svíček a stahovala žaluzie. Calla se vrátila do věsteckého pokoje a v ohbí paže tiskla tři sošky.

„Smrdí to tady jak v nějaké zatracené italské restauraci,“ utrhla se na Jimi, ta si však nepřestávala broukat, rozfoukávat kouř a vrtět velkou zadnicí. Lítou sošku Oyi postavila Calla vedle vlastní židle, tančící sošku Ošun vedle Mauřiny. Pevně sevřela třetí sošku: jorubské vodní bohyně Jemanjá, která vždycky stávala vedle Persefonina místa, pokud tedy nestála na komodě v Callině ložnici. „Mauro, nevím, kam má přijít Jemanjá.“

Maura ukázala na Gwenllian a ta jí gesto oplatila. „Tvrdílas, že s Adamem to dělat nechceš, tak ji postav vedle ní.“

„To jsem nikdy neřekla,“ bránila se Calla. „Říkala jsem, že má k tomuhle všemu příliš blízko.“

Přísně vzato k té situaci měli příliš blízko oni všichni. Byli k ní příliš blízko už celé měsíce. Byli k ní až tak blízko, že už se jim těžko určovalo, jestli jsou její součástí, nebo ne.

Orla přestala převalovat v puse žvýkačku, jen aby se zeptala: „Tak jsme připravené?“

„MmmmmhmmmmhmmmalechybíBluehmmmmnhmmmm,“ nadhodila Jimi a nepřestávala si broukat a pohupovat se.

Pravda, Blueina nepřítomnost bila do očí. Jako nadmíru mocný zesilovač věšteckých schopností by se za těchto okolností velmi hodila, ale předešlé noci se šepem shodly, že by bylo kruté probírat před ní Ganseyho osud víc, než bylo naprosto nutné. Budou si muset vystačit s Gwenllian, přestože to znamenalo jen poloviční zesílení a dvakrát tolik problémů.

„Pak jí řekneme, k čemu jsme dospěly,“ odtušila Maura. „Asi bych měla jít vyhnat Artemuse ze spíže.“

Artemus: Mauřin bývalý milenec, Bluein biologický otec, Glendowerův poradce, tajný obyvatel čísla 300 v ulici Fox Way. Teprve před nějakým týdnem ho vysvobodili z kouzelné jeskyňe a za tu dobu jim nijak nepřidal, emocionálně ani intelektuálně. Calle připadal jako bezpáteční slaboch (na tom něco bylo). Jimi naznala, že má ten nejdelší nos, jaký kdy u chlapa viděla (na tom taky něco bylo). Orla nevěřila, že když se jeden zabarikádjuje ve špajzu, poskytne mu to dostatečnou ochranu před jasnovídkou, která dotyčného nenávidí (i na tom něco bylo). A Gwenllian byla onou jasnovídkou, která ho nenáviděla (a měla na to plné právo).

Mauře dalo pořádně zabrat, než ho přesvědčila, aby spižírnu opustil, a ani poté, co se k nim u stolu připojil, vůbec nevypadal, že tam patří. Částečně proto, že byl muž, a částečně proto, že byl

mnohem vyšší než všichni ostatní. Ale především měl tmavé, neustále ustarané oči, v nichž se zračilo, že viděl svět a bylo toho na něj příliš. Ten upřímný strach se viditelně bil s různými stupni sebejistoty, jíž disponovaly zde přítomné jasnovídky.

Maura s Callou ho znaly před Blueiným narozením a obě si myslely, že Artemuse je ach tak bolestně míň než předtím. Tedy *ach tak bolestně míň* si myslela Maura. Calla si prostě myslela *míň*, protože už předtím o něm neměla příliš valné mínění. Ale upřímně řečeno vytáhli chlapíci, kteří se vynořovali z mystických hájků, nikdy nebyli zrovna její typ.

Jimi rozlila whisky.

Orla zavřela dveře věsteckého pokoje.

Ženy se posadily.

„Jsme to ale sebranka,“ podotkla Calla na úvod (a něco na tom bylo).

„Zachránit ho nemůžeme, nebo ano?“ zeptala se Jimi. Myslela Ganseyho. Byla trochu usazená. Ne že by ke Ganseymu chovala obzvláštní náklonnost, zkrátka a dobře měla sentimentální sklony a představa, že by měl někdo mladý zemřít v rozpuku sil, ji trápila.

„Mm,“ broukla Maura.

Ženy se svorně napily. Artemus ne. Střelil nervózním pohledem po Gwenllian. Gwenllian, jako vždy impozantní s tím svým vysokánským hnízdem vlasů plným tužek a květín, se na něj zamračila. Žár jejího pohledu by správně měl zapálit veškerý alkohol, který jí ve skleničce zbyl.

„A měly bychom to tedy utnout?“ zeptala se Maura.

Orla, jež byla v místnosti nejmladší a nejhlasitější, se mladicky a hlasitě zasmála. „Jak přesně bys ho chtěla zastavit?“

„Řekla jsem *to*, ne *ho*,“ opravila ji Maura nadutě. „Nehodlám předstírat, že mám jakoukoli moc nad tím, jestli si ten chlapec bude po celé Virginii hledat svůj vlastní hrob. Ale co ti ostatní.“

Calla rázně odložila skleničku. „Ále, to já bych ho zastavit dokázala. Ale o to tady teď nejde. Jde o všechno, co už se dalo do pohybu.“

(Všechno, co už se dalo do pohybu: vysloužilý nájemný vrah, který v současnosti spává s Maurou; jeho nadpřirozenem posedlý bývalý šéf, který v současnosti spává v Bostonu; strašidelná entita pohřbená ve skalách pod energetickou linií; neznámí tvorové, kteří vylézali z ústí jeskyně za opuštěnou farmou; narůstající síla energetické linie; magický, vědomím obdařený les na energetické linii; dohoda jednoho chlapce s oním magickým lesem; schopnost dalšího chlapce vysnit věci do skutečnosti; mrtvý chlapec, který se odmítal nechat uložit na odpočinek; dívka, která nadpřirozeně zesiluje devadesát procent všeho, co padlo předtím.)

Ženy se znovu napily.

„Měli by dál chodit do toho bláznivého lesa?“ nadhodila Orla. Borovodí se jí nezamlouvalo. Jednou se tam s ostatními vypravila a dostala se dostatečně blízko na to, aby ho... cítila. Její jasnovidnost nejlépe fungovala po telefonu nebo přes e-mail, obličeje jenom překážely pravdě. Borovodí žádnou tvář nemělo a energetická linie byla v zásadě ta nejlepší telefonní linka na světě. Vycítila, jak ji o něco žádá. Nedokázala říct, o co přesně. A nemyslela si, že to nutně budou špatnosti. Prostě jen vycítila enormnost jeho požadavků, tíhu jeho příslibů. Tohle by jí změnilo život. Orla byla se svým životem naprosto spokojená, děkujeme velmi pěkně, takže zvedla kotvy a klidila se pryč.

„Ten les je v pořádku,“ ozval se Artemus.

Všechny ženy na něj upřely pohled.

„Definuj ,v pořádku‘,“ požádala ho Maura.

„Borovodí je miluje.“ Artemus si složil obrovské ruce do klína a namířil na ně svůj obrovský nos. Pohledem stále těkal ke Gwenllian, jako by se bál, aby se po něm nevrhla. Gwenllian skleničkou významně uhasila jednu ze svíček – ve věsteckém pokoji bylo rázem o plamínek temněji.

„Nechceš to rozvést?“ zeptala se Calla.

Nechtěl.

Maura pokračovala: „Vezmeme ten názor v potaz.“

Ženy se napily.

„Zemře někdo z nás, jak tady teď sedíme?“ pokračovala Jimi.

„Objevil se ještě někdo, koho známe, během kostelní hlídky?“

„Nikoho z nás se to netýká,“ odpověděla Maura. Kostelní hlídka většinou předpovídala smrt jenom těm, kdo se narodili ve městě nebo přímo na spirituální dráze (nebo, jako v Ganseyho případě, *znovuzrodili*), a všichni přítomní byli náplava.

„Ale týká se to Blue,“ podotkla Orla.

Maura agresivně skládala a přeskládala tarotové karty. „Ale záruka bezpečí to není. Existují i horší osudy než smrt.“

„Tak jdeme míchat,“ řekla Jimi.

Každá žena si přitiskla k srdci vlastní paklík karet, zamíchala je a pak si náhodně vytáhla jedinou kartu. Všechny je položily lícem na stůl.

Tarot je něco velice osobního, a tím pádem byl každý paklík ztvárněný ve stylu, jenž odrážel svou majitelku. Mauřiny karty byly samá tmavá čára a jednoduché barvy, zároveň ledabylé a dětské. Calliny okázalé a přesycené, překypovaly detaily. V Orlině paklíku se na každické kartě nacházel líbající se nebo milující se

pár, ať už její význam s líbáním či milováním souvisel, nebo ne. Gwenllian si svoje tarotové karty vyrobila tak, že do paklíku obyčejných hracích karet vyškrábala tmavé, zběsilé symboly. Jimi se držela paklíku Posvátné kočky a svaté ženy, který v roce 1992 objevila v jednom bazaru.

Všechny ženy vyložily pět různých verzí Věže. Callina verze asi nejlépe vystihovala význam karty: do hradu s nápisem STABILITA zrovna udeřil blesk, hořel a útočilo na něj cosi, co připomínalo užovky. V jednom okně nějaká žena naplno prožívala úder blesku. Na vrcholu věže zrovna přes hradby shazovali nějakého muže – nebo možná skočil sám. V každém případě i on hořel a letěl za ním had.

„Takže všichni umřeme, pokud něco nepodnikneme,“ řekla Calla.

Gwenllian zazpívala: „*Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la, *Princeps Waliae*, ha la –“

Artemus zakňučel a vypadalo to, že se chystá vyskočit na nohy. Maura ho chlácholivě vzala za ruku.

„Všichni umřeme,“ pronesla Maura. „Jednou. Tak žádná panika.“

Calla nespouštěla z Artemuse oči. „Tady panikaři jenom jeden z nás.“

Jimi nechala kolovat lahev whisky. „Čas přijít na nějaká řešení, drahoušci. Jak je budeme hledat?“

Všechny ženy pohlédly na ztemnělou věšteckou mísu. Nebyla ničím vyloženě pozoruhodná: prostě skleněná dekorativní mísa za jedenáct dolarů z jednoho z těch obchodů plných kočičích granulí, mulče a zlevněné elektroniky. Brusinková šťáva, již do ní nalily, neměla žádnou tajemnou moc. Ale stejně na ní bylo

cosi zlověstného, tekutina v ní působila trošku neklidně. Odrážel se v ní pouze temný strop, ale jako by chtěla ukázat něco víc. Věštecká mísa zvažovala možnosti, a ne všechny byly dobré.

(Jedna z možností: pomocí odrazu oddělit duši od těla a skončit pod drnem.)

Přestože sem mísu přinesla Maura, teď ji odstrčila stranou.

„Co si udělat celoživotní čtení,“ navrhla Orla. Vyfoukla bublinu.

„Uf, ne,“ odmítla Calla.

„Pro nás pro všechny?“ zeptala se Maura, jako kdyby se Calla vůbec neozvala. „Náš život jako skupiny?“

Orla mávla rukou ke všem přítomným paklíkům; obří dřevěné náramky jí uspokojivě cinkaly o sebe.

„To se mi líbí,“ kývla Maura. Calla s Jimi si povzddechly.

Za normálních okolností se při čtení využil jen zlomek sedmdesáti karet v paklíku. Tři, nebo deset. Možná o jednu dvě víc, paklíže bylo potřeba něco objasnit. Pozice každé z karet kladla otázku: V jakém stavu máš podvědomí? Čeho se bojíš? Co potřebuješ? Každá karta v oné pozici poskytovala odpověď.

Sedmdesát osm karet představovalo spoustu otázek a odpovědí.

A pětinasobek ještě víc.

Calla a Jimi si znovu povzddechly, ale začaly míchat. Protože to byla pravda, měly spoustu otázek. A potřebovaly spoustu odpovědí.

Jako jedna osoba přestaly míchat, zavřely oči a přidržely si paklíky na srdcích, soustředily se pouze jedna na druhou a na to, jak jsou jejich životy propletené dohromady. Svíčky se zamihotaly. Dlouhé a krátké a pak zase dlouhé stíny hrály za

soškami bohyní. Gwenllian si pobrukovala a po chvíli se k ní přidala i Jimi.

Jen Artemus seděl stranou a mračil se.

Ženy ho však vzaly mezi sebe, jakmile začaly vykládat karty. Nejdřív spleťly řadu karet do jediného pevného kmene a navzájem si u toho šeptem sdělovaly pozice a významy. Pak vyložily karty do větví, jež ukazovaly k Artemusovi, k Jimi, k Orle. A nakonec vyložily karty do kořenů, které směřovaly ke Calle, Maurě, Gwenllian. Srazily hlavy a vykládaly karty jedna přes druhou a smály se té změti a vzdychaly nad pořadím karet.

Nakonec se objevil příběh. Pojednával o lidech, které změnily, a o lidech, kteří změnili je. Čtení zahrnovalo i pikantní místa: když se Maura zamilovala do Artemuse; když dala Jimi Calle pěstí; když jim Orla tajně vybrala společný účet, aby si mohla založit obchodní webovky, které stále ještě nic nevydělaly; když Blue utekla z domova a zpátky ji musela přivléct policie; když Persefona zemřela.

Větev vedoucí k Artemusovi byla pochmurná a ztrouchnivělá, posetá meči a strachem. Její temnota se vracela zpátky do kmene, napojila se na cosi zlověstného, co práchnivělo v kořeni patřícím Gwenllian. Právě tato temnota je očividně měla všechny zabít, pokud nic neudělají, přestože se nijak nedalo říct, co přesně to je. Jejich jasnozřivost nikdy nedokázala proniknout přímo do oblasti nad energetickou linií a temnota se soustředila právě tam.

Řešení temnoty nicméně existovalo vně energetické linie. Bylo mnohostranné, nejisté a obtížné. Konečný závěr byl nicméně přímočarý.

„Mají pracovat společně?“ žasla Calla nevěřičně.

„Tak to tu stojí,“ odtušila Maura.

Jimi se natáhla po lahvi whisky, nic v ní však už nezbylo.
„Nemůžeme se o to prostě postarat samy?“

„Jsme jenom lidi,“ opáčila Maura. „Jenom obyčejní lidé. Oni jsou mimořádní. Adam je napojený na energetickou linii. Ronan je snílek. Blue to všechno zesiluje.“

„Boháček je prostě jen člověk,“ řekla Orla.

„Ano, a umře.“

Ženy se na výjev opět zadívaly.

„Znamená tohle, že ona je pořád naživu?“ zeptala se Maura a poklepala na kartu v jedné z větví – Královnu mečů.

„Nejspíš,“ zabručela Calla.

„Znamená tohle, že ona odejde?“ zeptala se Orla a poklepala na jinou kartu odkazující k jiné dotyčné.

„Nejspíš,“ povzdechla si Maura.

„Znamená tohle, že ona se vrátí?“ dožadovala se odpovědi Calla a ukázala na třetí kartu odkazující ke třetí dotyčné.

„Nejspíš,“ vyjekla Gwenllian a vystřelila od stolu. Začala se točit s rozpaženýma rukama.

Žádná z nich už nedokázala posedět. Calla odstrčila židli.
„Jdu si ještě něco nalít.“

Jimi souhlasně mlaskla. „Jestli má tohle být konec světa, tak já asi taky.“

Ostatní odcházely od stolu, ale Maura tam zůstala, hleděla na Artemusovu otrávenou karetní větev a na samotného Artemuse, jenž se hrbil za ní. Náhodní muži z mystických hájků už nebyli její typ. Ale stejně, vzpomínala si, jak Artemuse milovala, a tohoto Artemuse podstatně ubylo.

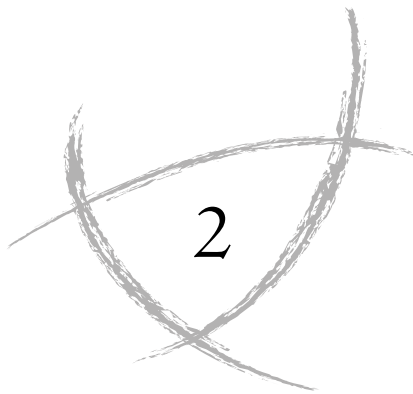
„Artemusi?“ oslovila ho něžně.

Nezvedl hlavu.

Prstem se dotkla jeho brady, on ucukl. Nadzvedla mu obličej, takže si hleděli z očí do očí. Ani dřív se nikdy nehrnul, aby zaplnil ticho slovy, a od té doby se nic nezměnilo. Vypadlo to, jako by snad už nikdy neměl promluvit, pokud bude mít na výběr.

Od chvíle, kdy se oba vyškrábali z té jeskyně, se ho Maura neptala, co se v těch letech od jejich posledního setkání dělo. Teď však tu otázku položila: „Co se ti to stalo, že je z tebe tohle?“

Zavřel oči.

2

Kde je sakra Ronan?“ zeptal se Gansey a vracel se tím k otázce, která od časů, kdy lidstvo získalo do vínku „řeč, zazněla natisíckrát. Vykročil z přírodovědného pavilonu školy a zaklonil hlavu, jako kdyby Ronan Lynch – snílek, rváč a lajdák – třeba mohl poletovat nad nimi. Nepoletoval. Sytě modrou oblohu nad kampusem Aglionby pouze mlčky křížovalo letadlo. Na druhé straně železného plotu vydávalo městečko Henrietta produktivní čínorodé zvuky. Na této straně vydávali studenti akademie Aglionby neproduktivní teenagerské zvuky. „Na hodině technologií byl?“

Adam Parrish – mág a záhada, student a logik, muž a chlapec – si přehodil ambiciózně naloženou brašnu na druhé rameno. Neviděl jediný důvod, proč by se měl Gansey domnívat, že se snad Ronan vyskytuje kdekoli poblíž kampusu. I Adam po onom týdnu plném kouzelných jeskyní a záhadných spáčů potřeboval veškeré odhodlání, aby se soustředil na Aglionby, a to byl ze všech zdejších studentů nejmotivovanější. Zato Ronan se jakž takž pravidelně ukazoval jen na latině, a když teď všechny studenty latiny hanebně šoupli pod francouzštinu, copak mu ještě něco zbývalo?

„Tak byl?“ zopakoval Gansey.

„Myslel jsem, že je to řečnická otázka.“

Gansey se zatvářil našťavaně, ale vydrželo mu to jen zhruba tak dlouho, než kolem nich v podzimním větříku prokmitl opoždřený motýlek. „Ani se nesnaží.“

Už uplynul víc než týden od chvíle, kdy našli Mauru (Blueinu matku) a Artemuse (Blueina... otce?) v těch jeskyních. Tři dny od chvíle, kdy posadili Rogera Maloryho (Ganseyho starého kamaráda z Británie) na letadlo zpátky do Velké Británie. Dva dny už tenhle týden chodili do školy.

Ronan Lynch se neukázal ani jedinkrát.

Bylo to přišerné plýtvání? Ano. Byla to jen a jen Ronanova zodpovědnost? Ano.

Za nimi v přírodovědném pavilonu hlučně zazvonilo, až dvě minuty po skutečném konci hodiny. Byl to pořádný zvon s pořádným provazem a na konci každé hodiny na něj měl pořádně zazvonit pořádný student. Z toho dvouminutového rozdílu Adam Parrish předčasně zestárl. Měl rád, když lidé dělali svoji práci správně.

„Řekni něco,“ vyzval ho Gansey.

„Ten zvon.“

„Všechno je to děs,“ souhlasil Gansey.

Oba přátelé sešli z cestičky a vydali se přes sportovní hřiště. Trasa z přírodovědného pavilonu do Gruberovy budovy byla učiněný dar, deset luxusních minut, kdy si mohli mezi hodinami plnými doušky užívat vzduch a sluníčko. Pobyt na kampusu Adamovi v zásadě poskytoval útěchu, ta předvídatelná rutina připomínala objetí. Pilně se uč. Choď na hodiny. Hlas se. Odpovídej na otázku. Směřuj k maturitě. Ostatní spolužáci si stěžovali, že je to moc práce. Práce! Tahle práce byla ostrůvek, k němuž Adam plaval rozbouřeným mořem.

A že bylo panečku rozbouřené. V energetické linii pod nimi se to hemžilo nestvůrami. Rukama a očima, které Adam vyhandloval s Borovodím, prorůstal les. A Gansey měl do dubna zemřít. To byl ten neklidný oceán – ostrůvek představoval Glendower. Kdo ho vzbudí, tomu prokáže nějakou službu a tou službou *musí* být záchrana Ganseyho života. Tahle kouzelná země potřebovala kouzelného krále.

O víkendu se Adamovi dvakrát zdálo, že už Glendowera našli a teď po něm pátrají znovu. Poprvé to byla noční můra. Po druhé úleva.

Opatrně nadhodil: „A co nás při hledání Glendowera čeká teď?“

„Dittleyho jeskyně,“ řekl Gansey.

Jeho odpověď Adama překvapila. Gansey byl obvykle zastáncem opatrného přístupu a Dittleyho jeskyně představovala pravý opak. Tak předně, co z ní vytáhli Glendowerovu dceru Gwenllian, začali z ní sem tam vylézat zvláštní tvorové. A zadně, u jejího ústí zastřelila Piper Greenmantlová Jesseho Dittleyho. Ta jeskyně a všechno kolem ní vyloženě čpělo minulou a budoucí smrtí. „Nemyslíš si, že by nám Gwenllian řekla, kdyby si myslela, že je její otec někde dál v té jeskyni, a neposílala nás do té jeskyně plné kostí?“

„Myslím, že Gwenllian sleduje svoje vlastní cíle,“ odvětil Gansey. „A já zatím nepřišel na to, jaké by mohly být.“

„Podle mě to za ten risk prostě nestojí. Navíc je to místo činu.“

Kdyby tady byl Ronan, utrousil by: *Místo činu je všude.*

Gansey řekl: „Znamená to, že máš jiné nápady?“

Nápady, jako v množném čísle? Adamovi by stačilo, kdyby měl jen jeden jediný nápad. Nejslibnější cesta kupředu, jeskyně

v Borovodí, se během jejich poslední výpravy zborčila a žádné nové příležitosti, které by ji mohly nahradit, se zatím neobjevily. Gansey prohodil, že mu to připadá jako zkouška záslužnosti a Adam chtěl nechtěl musel souhlasit. Borovodí jim přidělilo test, oni ho podstoupili a z nějakého důvodu byli shledáni nedostatečnými. Ale připadalo mu to tak *správné*. S Ronanem jeskyni společně zbavili nebezpečí a pak dala celá skupina svoje umy dohromady, aby na krátkou chvíli oživilo kostry z prastarého stáda, jež Ronana s Blue zavedlo k Mauře. Od té doby si to Adam každý večer před usnutím vybavoval. Ronanovy sny, Adam soustředící energetickou linii, Blue zesiluje, Gansey ten plán svými slovy uvede do pohybu. Adam si nikdy dřív nepřipadal tak... *neodmyslitelně spjatý*. Fungovali jako dobře promazaný stroj.

Ale za Glendowerem se nedostali.

Adam navrhl: „Tak ještě hodíme řeč s Artemusem?“

Gansey v odpověď něco zabručel. Pesimisticky by to vyznělo od každého, ale u něj to tak působilo ještě dvojnásob. „Myslím, že s mluvením *na* Artemuse mít problém nebudeme. Spíš přimět ho, aby odpovídal, to mi dělá starosti.“

„Myslel jsem, žeš vždycky rozhlašoval, jak umíš každého přesvědčit,“ řekl Adam.

„Zkušenost nám ukázala, že v tomhle případě to neplatí.“

„Gansey, kámo!“ ozvalo se z druhé strany hřišť. Whitman, který stejně jako Gansey patřil do veslařského týmu, zvedl tři prsty na pozdrav. Gansey neodpověděl, dokud ho Adam zlehka nedloubl do ramene. Gansey zamrkal a pak se mu na obličej roztáhl úsměv Richarda Campbella Ganseyho III. Ten úsměv byl učiněný poklad, celé věky se dědil z otce na syna a během generací, kdy se žádný syn nenarodil, se skrýval v truhlicích

s věnem, a kdykoli jim přišla společnost, naleštili ho a hrdě vystavili na odiv.

„White!“ zavolal na něj Gansey a v jižanském přízvuku se mu štědrě protahovaly samohlásky. „Nechal jsi klíče v zámku!“

Whitman si se smíchem zapnul poklopec. Doběhl je a s Ganseym se nenuceně dali do řeči. O chvíli později se k nim připojili ještě další dva kluci a pak ještě dva. Lehkovážně klábosili, ve-sele a mladistvě a družně, chodící reklamy na zdravý životní styl a dobré vzdělání.

Tohle byl seminář pro pokročilé, v němž Adam nikdy nevy-nikal, přestože se to celé měsíce horlivě šprtal. Analyzoval Ganseyho osobitý projev, pitval reakce ostatních kluků a klasifikoval dialogová schémata. Sledoval, jak se z uvolněného gesta rozvinul vějíř mužných poznámek, elegantních jako kouzelnický trik. Dě-lal si zevrubné poznámky ze zákulisních záznamů: jak se ze sklí-čeného Ganseyho vmžiku mohl stát Gansey přívětivý. Ale do pra-xe se mu to uvést nikdy nepodařilo. Vřelé pozdravy se v jeho ústech měnily na led. Z nenucených gest se stala přezíravá. Z při-mého očního kontaktu bylo v jeho podání znepokojivé zírání.

Každé čtvrtletí ten seminář dělal zas a znova, a přestože to znělo neuvěřitelně, myslel si, že jsou jisté dovednosti, které si nedokáže osvojit ani Adam Parrish.

„Kde je Parrish?“ zeptal se Engle.

„Přímo tady,“ odpověděl Gansey.

„Nechápu, jak jsem mohl přehlédnout víchr z ledovce,“ žasl Engle. „Jak je, kámo?“

Byla to řečnická otázka, odpovídalo se na ni zlehka nanese-ným úsměvem. Kluci přišli za Ganseym. Kde je Parrish? Tak da-leko, že by jim na to nestačila celodenní túra.

Kdysi dávno by Adama tahle interní dynamika rozhodila. Ale teď si byl jistý svým místem jednoho ze dvou Ganseyho oblíbenců, tak si prostě strčil ruce do kapes a mlčky kráčet vedle ostatních.

Najednou Adam *vycítil*, jak Gansey vedle něj ztuhl. Ostatní nepřestávali halekat a smát se, ale Ganseymu se ve tváři objevil zamyšlený výraz. Adam jeho pohled sledoval ke sloupořadí podpírajícímu střechu Gruberovy budovy. Na vrcholu schodů mezi pilíři stál ředitel Child a v ruce držel učebnici nebo něco podobného. Byl to takový kožnatý pavouk, chodící reklama na opalovací krém a klobouky se širokou krempou.

„To by stačilo, pánové,“ zavolal. „Slyšel jsem vás až do ředitelny. Zase se chováte jako hejno havranů? Alou do třídy.“

Ťukli si pěstí, pocuchali si vlasy, vrazili do sebe rameny. Ostatní se rozprchli, Gansey s Adamem zůstali. Child směrem ke Ganseymu zvedl ruku a trochu na něj mávl, načež zmizel v útrobách Gruberovy budovy.

Gansey se znovu zatvářil rozčileně a pak najednou bezvýrazně. Zase vykročil ke třídě.

„Co to mělo být?“ zeptal se Adam.

Gansey předstíral, že ho neslyšel, a začali stoupat do schodů, na kterých před chvílí stál Child.

„Gansey. Co to mělo znamenat?“

„Co?“

„To mávnutí. Child.“

„Přátelské gesto.“

Adamovi se stávalo, že se k němu svět choval méně přátelsky než ke Ganseymu, ale ne když přišlo na ředitele Childa. „Řekni mi, že mi to neřekneš, ale nelži mi.“

Gansey si ostentativně zastrkával podolek a stahoval si svetr. Na Adama se nepodíval. „Nechci se hádat.“

Adam se pokusil o informovaný odhad. „Ronan.“

Gansey po něm střelil pohledem a opět se začal věnovat svetru.

„Tak to teda ne,“ ohradil se Adam. „Co. Ne. Tos neudělal.“

Netušil, z čeho přesně Ganseyho obviňuje. Jen – věděl, co Gansey pro Ronana chce, a věděl taky, jak Gansey dosahuje svého.

„Nechci se hádat,“ zopakoval Gansey.

Chtěl otevřít dveře, ale Adam na ně položil ruku a zabránil mu v tom.

„Rozhlédni se okolo. Vidíš tu Ronana? Je mu to fuk. Jen proto, že mu to budeš rvát do chřtánu, hlad nedostane.“

„Nechci se hádat.“

Ganseyho zachránil zvonící přístroj – někdo mu volal. Přísně vzato mezi hodinami telefonovat nesměli, ale stejně mobil vytáhl a natočil k Adamovi displej, aby se taky mohl podívat. Adam si naráz uvědomil dvě věci: Zaprvé tam stálo, že volá Ganseyho matka, což byla nejspíš pravda, a zadruhé že je 18:21, což teda rozhodně nebylo.

Adam nepatrně změnil postoj, už Ganseymu nebránil ve vstupu do budovy, teď ruku tiskl na dveře ve snaze získat lepší rozhled.

Gansey si telefon přiložil k uchu. „Haló? Jé. Mami, jsem ve škole. Ne, víkend byl včera. Ne. Jasně. Ne, jen mluv rychle.“

Gansey telefonoval a Borovodí mezitím Adama vábilo, nabízel mu, že podepře jeho unavené tělo, a on se tomu jen na minutku poddal. Po dobu několika bezpracných nádechů se všechno

změnilo v listí a vodu, kmeny a kořeny, skály a mech. Energetická linie v něm šuměla, dorůstala a ubývala spolu s jeho tepem, nebo naopak. Adam poznal, že mu les něco potřebuje sdělit, ale nějak nedokázal přijít na to, co to je. Po škole to bude chtít věštění z hlady, nebo si bude muset udělat čas a zajít do lesa osobně.

Telefonát skončil, mobil putoval do kapsy. Gansey řekl: „Chtěla vědět, jak se mi zamlouvá představa, že by tady v kampusu o víkendu na poslední chvíli uspořádala kampaň. Jestli by se to nekrylo s Havraním dnem, jestli to může přednést Childovi. Řekl jsem jí, že – no vždyť jsi mě slyšel.“

Ale Adam ho vlastně neslyšel. Naslouchal Borovodí. Vlastně mu pořád naslouchal tak soustředěně, že když zničehonic nečekaně zakolísalo, zavrával spolu s ním. Rozhodně zašmátral po klice, aby se udržel na nohách.

Hučení energie v jeho nitru se vytratilo.

Adam se skoro nestihl zamyslet, co se stalo a jestli se energie vrátí, když v něm linie opět šeplavě ožila. Vzadu v hlavě se mu rozvily listy. Pustil kliku.

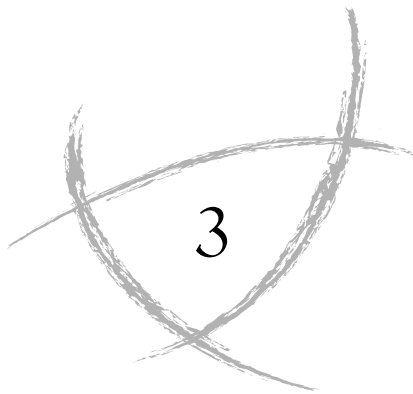
„Co to bylo?“ vyptával se Gansey.

„Co?“ Adam zněl trochu zadýchaně, přesto se mu skoro přesně povedlo vystihnout to, jak před malou chvilkou zněl Gansey.

„Neštví mě. Co se stalo?“

Stalo se to, že někdo z energetické linie vycucnul velkou spoustu síly. Dost na to, aby i Borovodí trochu zalapalo po dechu. Adam měl jen omezené zkušenosti, ale věděl, že tohle dokáže způsobit jen máloco.

Energie pomalu nabírala ztracenou rychlost a on oznámil Ganseymu: „Jsem si dost jistý, že vím, co provádí Ronan.“

3

Toho rána se Ronan Lynch probudil časně, bez budíku a v myslí mu znělo: *domů, domů, domů.*

Nechal tam Ganseyho spát (Gansey v ruce držel telefon a brýle s tenkými obroučkami si v polospánku odložil jen pár centimetrů od okraje matrace) a odplížil se po schodech dolů s havranicí přitisknutou na prsou, aby zůstala potichu. Venku smočil boty v orosené přerostlé trávě. Kolem pneumatik jeho uhlově černého BMW se kroutily cáry mlhy. Obloha nad továrnou Monmouth měla barvu blátivého jezera. Bylo chladno, ale Ronanovo benzinem nasáklé srdce žhnulo. Vklouzl do auta jako do kůže. Pod sedadly a v přihrádkách dveří se stále choulil noční vzduch. Ronan se otřásl a přivázał havrana k zapínání pásu na sedadle spolujezdce. Nebylo to zrovna elegantní, ale pokud chtěl své krkavcovité kamarádce zabránit, aby mu poletovala po sportáku, tak to bylo vlastně docela efektivní. Motorovka ho klovla, ale takhle časně zrána ho štípnul spíš mráz.

„Podáš mi bundu, zmetku?“ vyzval ptáka. Ten jen zkusmo kloval do tlačítek na stahování okénka, tak si ji Ronan podal sám. Měl tu i sako od školní uniformy, leželo strašlivě zmačkané pod dřevěnou krabicí, kterou si vytáhl ze snu a jež dokázala překládat z několika jazyků, včetně jednoho vymyšleného, do angličtiny. Kdy zas půjde do školy? Pokud vůbec? Napadlo ho,

že by třeba zítra mohl oficiálně skončit. Tenhle týden. Příští týden. Co mu brání? Gansey. Declan. Otcova památka.

Do Singer's Falls to autem trvalo pětadvacet minut, dokonce i takhle brzy, přesto pořád zbývalo hodně času do svítání, když projel neexistujícím městečkem a konečně dorazil do Stodol. Auto zahnul na skoro kilometrovou příjezdovou cestu, do tunelu z šípkových keřů, větví a stromů. Na pozemek vyklesaný na lesnatých úbočích se dalo dostat pouze po klikaté příjezdové cestě skrz spleť les. Ožívalo to tam zvuky z neudržovaných virginských lesů okolo: trhané šustění dubových listů, kojotí a jelení kroky křupající podrostem, švelení suché trávy, sovy dotazující se jiných sov, všechno tam dýchalo a přesouvalo se mimo dohled. Na světlušky byla moc zima, přesto jich tam nad poli přehršel problikávalo.

Ty byly jeho. Rozmarné, cílené, ale překrásné.

Ronan Lynch miloval sny o světle.

Bývaly časy, kdy Stodoly představovaly Ronanův jediný ekosystém. Když byl malý, Lynchovi je skoro neopouštěli, protože to nebylo třeba, protože tam měli spoustu práce, protože Niall Lynch málokomu důvěřoval, že se o ně v jejich nepřítomnosti postará.

Bude lepší, když se s kamarády bude scházet u nich doma, vysvětlila jim jejich matka Aurora, protože tatínek tady na farmě má spoustu věcí, které by se snadno mohly rozbít.

Co by se mohlo rozbít: třeba Aurora Lynchová. Zlatovlasá Aurora byla na místě jako Stodoly očividnou královnou, laskavou a radostnou vládkyní mírumilovné, tajné krajiny. Byla patronkou rozmarných umění svých synů (třebaže nejstarší Declan se rozmarům příliš nepoddával) a neúnavnou spoluhráčkou, když

si její synové na něco hráli (třebaže nejstarší Declan si příliš nehrál). Milovala Nialla, jak jinak – Nialla v nadživotní velikosti milovali všichni, byl to básník mezi tlučhuby, král mezi muzikanty –, ale na rozdíl od všech ostatních ho měla ráda, i když se zrovna octl v mlčenlivém rozpoložení. Milovala pravdu, a pakliže Niall Lynch mluvil, bylo těžké milovat zároveň jeho i pravdu.

Byla jediná, koho nedokázal oslnit, a on ji za to miloval.

Teprve o mnoho let později se Ronan dozvěděl, že si král svoji královnu vysnil. Ale zpětně to dávalo smysl. I jeho otec miloval sny o světle.

Na farmě Ronan rozsvítil pár lamp a zahnal tmu ven. Po několikaminutovém hledání našel kyblík plný kostek s písmenky a vysypal je, aby se jimi Motorovka mohla prohrabovat. Pak pustil jednu z otcových nahrávek skupiny Bothy Band, a zatímco v úzkých chodbách sršely a kvílely housle a dudy, utíral prach na policích a opravil rozbitý pant na dvířkách v kuchyni. Mezitím se do chráněné rokle konečně rozlily zlatavé ranní paprsky a on pokračoval tím, že opakovaně natíral mořidlem ošlapané dřevěné schody vedoucí do bývalé ložnice jeho rodičů.

Nadechl se. Vydechl.

Když nebyl doma, zapomínal, jak se vydechuje.

Čas tady utíkal vlastním způsobem. V Aglionby den ubíhal jako ostře se střídající sled obrazů, na kterých nezáleželo, a rozhovorů, které mu neutkvěly. Zato stejný den strávený ve Stodolách postupoval s ospalou suverénností, překypoval čtyřikrát tolika věcmi. Čtení na sedátku u okna, staré filmy v obývacím pokoji, lenivé opravování zabouchávajících se vrat od stodoly. Hodiny trvaly tak dlouho, jak bylo třeba.

Jeho vzpomínky na dobu *předtím* (na všechno, co pro něj tohle místo představovalo, když tam žila celá rodina Lynchových) pomalu překrývaly vzpomínky a naděje z doby *potom* – každá minuta, kdy Stodoly patřily jemu, veškerý čas, který tu strávil sám nebo s Adamem, snil, pletichařil.

Doma, doma, doma.

Přišel čas jít spát. Snít. Ronan se pokoušel vytvořit velmi konkrétní předmět a nebyl tak hloupý, aby si myslel, že se mu to podaří napoprvé.

Pravidla pro sny, odříkával monotónně Jonah Milo.

Ronan byl na hodině angličtiny. Angličtinář Milo stál před puštěnou interaktivní tabulí oblečený do tartanu. Jeho prsty o tabuli poklepávaly jako metronom, odměřovaly jeho slova: *pravidla pro snílky. Pravidla pro vysněné.*

Borovodí? zeptal se Ronan třídy. Myšlenky měl zastřené nenávisť. Na pach toho místa nikdy nezapomene: guma a průmyslový čistič, plíseň a teriyaki ze školní jídelny.

Pane Lynchi, chcete se s třídou o něco podělit?

Jasně: už v týhle zatracený třídě nezůstanu ani vteřinu –

Nikdo vás tu nedrží, pane Lynchi. Aglionby je volba. Milo se tvářil zklamaně. *Soustředte se. Pravidla pro sny. Přečtěte to nablaz, pane Lynchi.*

Ronan neposlechl. Nemůžou ho přinutit.

Sny se dají snadno rozbít, prozpěvoval Milo. Jeho slova zněla jak znělka z reklamy na prací prostředek. *Udržet nezbytnou rovnováhu mezi podvědomím a vědomím je náročné. V textu to máte na straně čtyři znázorněné v grafu.*

Strana tři byla černá. Strana čtyři chyběla. Žádný graf tam nebyl.

Pravidla pro vysněné. Pane Lynchí, co kdybyste se trochu narovnal, zastrčil si podolek a ukázal mi, že se jako správný student Aglionby umíte soustředit? Se zachováním bdělých myšlenek by vám mohl pomoci třeba psychopomp. Všichni si zkontrolujte, jestli s sebou máte svého snového parťáka.

Ronan tu svého snového parťáka neměl.

Ale v úplně poslední řadě seděl Adam. Dával pozor. Zapojoval se. **TENTO STUDENT AGLIONBY ZASTUPUJE ODKAZ AMERIKY.** V bublině myšlenek nad hlavou byla jasně patrná jeho učebnice, hustě popsaná poznámkami a schématy.

Milo měl delší plnovous než na začátku hodiny. *Pravidla pro snílky. Tady jde ve skutečnosti o aroganci, no ne snad? Pane Lynchí, chcete mluvit o tom, že je Bůh mrtvý?*

Toble jsou sračky, ucedil Ronan.

Pokud to zvládnete lépe, můžete si jít stoupnout sem a odučit tu hodinu sám. Já se jen snažím pochopit, proč si myslíte, že neskončíte mrtvý jako váš otec. Pane Parrishi, pravidla pro snílka?

Adam odpověděl s učebnicovou přesností. *Heaney na straně dvacet zcela jasně uvádí, že snílky lze klasifikovat jako zbraně. Recenzované studie dokazují, že to má oporu v realitě. Příklad A: Ronanův otec je mrtvý. Příklad B: K je mrtvý. Příklad C: Gansey je mrtvý. Příklad D: Já jsem rovněž mrtvý. Příklad E: Bůh je mrtvý, jak jste již zmínil. Mohl bych na seznam přidat Matthewa a Auroru Lynchovy, ti však dle Glasserovy studie z roku 2012 nejsou lidé. Mám tu schémata.*

Naser si, řekl Ronan.

Adam po něm šlehl opovržlivým pohledem. Už to nebyl Adam, ale Declan. *Udělej si domácí úkoly, Ronane, krucinál aspoň jednou v životě. Copak nevíš ani to, co jsi zač?*

Ronan se vzbudil naštvaný a s prázdnýma rukama. Vstal z gauče a šel si bouchnout několika dvířky v kuchyni. Mléko v ledničce zkyslo a Matthew při poslední návštěvě snědl všechny hot dogy. Ronan vyběsnil do slaboučkého ranního světla na zasíťované verandě a utrl zvláštní plod ze stromku v květináči, na kterém rostly pytlíčky arašídů v čokoládě. Přecházel sem a tam, když tu k němu přicupitala Motorovka, zamávala mu za zády křídly a zabořila zobák do tmavých flíčků, o kterých doufala, že jsou to spadlé buráky.

Pravidla pro snílky: SnovýMilo se ho zeptal, kde má snového průvodce. Dobrá otázka. Holka sirotek sužovala jeho sny, co si jenom pamatoval, opuštěný tvoreček s přiléhavou bílou čepičkou staženou přes platinové blond mikádo. Měl pocit, že bývala starší, ale možná jenom on býval mladší. Když měl noční můry, pomáhala mu se schovat. Teď se většinou spíš schovávala za Ronanem, ale stejně mu pomáhala soustředit se na úkol. Zvláštní, že se neukázala, když ji Milo zmínil. Celý ten sen byl zvláštní.

Copak nevíš ani to, co jsi zač?

Ronan to nevěděl, ne tak docela, ale domníval se, že se se svou čím dál záhadnější existencí postupně sžívá. Jeho sen se může jít bodnout.

„Brek,“ ozvala se Motorovka.

Ronan po ní hodil burákem a odplížil se zpátky do domu pátrat po inspiraci. Když se mu nedařilo snít, občas mu pomáhalo vzít do rukou něco hmatatelného. Aby ze snu úspěšně vynesl nějaký předmět, musel vědět, jak je cítit na omak a jak voní, jak jde roztáhnout či ohnout, jak na něj působí nebo nepůsobí gravitace, prostě všechno, co z něj činilo hmotnou, a ne pomíjivou věc.

V Matthewově ložnici Ronanovi padl do oka hedvábný váček s magnetickými kameny. Studoval látku a Motorovka se mu mezitím nevzrušeně pohupovala mezi nohama a vydávala tichý vrčivý zvuk. Nikdy nepochopil, proč tak často chodí a poskakuje. Kdyby on měl křídla, nikdy by nepřestal létat.

„Není tady,“ řekl jí Ronan, když natahovala krk, aby dohlédla na postel. Motorovka si v odpověď odfrkla a bez úspěchu si hledala nějakou zábavu. Matthew byl hlučné, veselé dítě, ale tenhle pokojíček měl uklizený a skromný. Ronan si dřív myslel, že má Matthew prostě všechen nepořádek v kudrnaté hlavince. Teď se však obával, že spíš on sám neměl dost představitosti, aby si vysnil plnokrevného člověka. Tříletý Ronan si přál brášku, jehož láska by byla bezvýhradná a prostá. Tříletý Ronan si vysnil Matthewa, ve všech ohledech Declanův pravý opak. Byl to člověk? Snový Adam/Declan si to zřejmě nemyslel, ale zase Snový Adam/Declan byl očividně lhář.

Pravidla pro snílky.

Snílky lze klasifikovat jako zbraň.

Ronan už věděl, že je zbraň, ale snažil se to vynahradit. Dneska si vytkl za cíl, že vysní něco, co Ganseyho zachrání, kdyby náhodou znovu dostal žihadlo. Protílátky si Ronan nevysnil poprvé, to je jasné, EpiPeny a léky, ale problém byl, že u těch člověk neví, jestli zaberou, a pokud by pak selhaly, už by bylo příliš pozdě.

Takže měl teď lepší plán: průhledná obrněná kůže. Něco, co Ganseyho ochrání, ještě než mu něco stihne ublížit.

Ronan nedokázal setřást pocit, že mu dochází čas.

Zabere to. Bude to super.

V době oběda vstal Ronan z postele po dvou dalších neúspěšných pokusech o povedené brnění. Natáhl si holínky a už tak umouněnou mikinu a vydal se ven. Stodoly tvořily slepenec hospodářských budov, přístřešků a stájí pro dobytek. V jedné z nich se teď Ronan zastavil, naplnil žlaby a k peletám tam přidal ještě solný liz, což s jistou obměnou dělával už jako malý kluk. Pak se vydal nahoru na pastvinu, míjel tiché hromádky otcova vysněného dobytka, jenž tvrdohlavě spal na polích po obou jeho stranách. Cestou si odskočil do jedné ze stodol se zemědělským náčiním. Stoupl si na špičky, zašmátral nahoře na futrech, dokud nenahmatal drobný vysněný kvítek, který tam nechal. Vyhodil ho do vzduchu a kvítko mu zůstalo viset těsně nad hlavou a vrhalo souvislé žluté světýlko, stačilo to na osvětlení bezprostřední cesty skrz stodolu, v níž žádná okna nebyla. Procházel mezi zaprášenými rozbitými i nerozbitými stroji, dokud na kapotě jednoho rezavého starého auta nenašel schoulenou svou albínskou noční mûru, v celé její bílé otrhané hrozivosti a se zavřenýma očima. Bledými zuřivými drápy rozškrábala kapotu až na holý kov. Noční mûra už tu strávila víc než pár hodin. Tvor otevřel narůžovělé oko a prohlížel si ho.

„Nepotřebuješ něco, zrudíčko?“ zeptal se jí Ronan.

Zase oko zavřela.

Ronan ji tam nechal a pokračoval v cestě, žlaby plodně rachotily, snové kvítko ho následovalo, ačkoli ho na denním světle nepotřeboval. Než došel k největšímu kravínu, už nebyl sám. Zleva i zprava za ním šustila tráva. Z ní vykukovali svišti a krysy a neexistující tvorové, poskakovali v jeho stopách a před ním, na okraji lesa se objevovali jeleni, snědá srst jim propůjčovala neviditelnost, dokud se nepohnuli.

Některá zvířata byla skutečná. Většina jelenů byli obyčejní jelenci běloocasí, ve Virginii běžný druh, a Ronan je krmil a ochočil si je prostě proto, že mu to dělalo radost. S jejich domestikací pomáhala přítomnost vysněného jelínka, který žil mezi nimi. Byl nádherný, měl světlou srst, dlouhé roztřesené řasy a lišácká červená ouška. I teď jako první přijal nabízený solný liz, který Ronan dovalil na louku, a nechal se od něj pohladit po krátké hrubé srsti na kohoutku a vymotávat si z jemňoučkých chloupků za ušima přichycené bodláky. Jeden z divokých jelenců začal Ronanovi z nastavených dlaní ujídat pelety a zbytek tam trpělivě postával, zatímco je rozhazoval do trávy. Krmení je nejspíš nelegální. Ronan si nikdy nedokázal zapamatovat, co se ve Virginii smí či nesmí krmít nebo střílet.

Menší zvířátka se přikradla blíž, některá z nich mu hrabala po botách, některá se snesla na travu poblíž, jiná plašila jeleny. Rozhodil pelety i pro ně a prohlížel je, jestli nemají nějaká zranění nebo klíšťata.

Nadechoval se. Vydechoval.

Přemýšlel, jak by mělo to brnění vypadat. Možná nemuselo být neviditelné. Možná by mohlo být stříbrné. Možná by mohlo svítit.

Ronan se té představě zazubil, najednou si připadal pošetile a líně a bláhově. Postavil se, nechal si dnešní selhání sklouznout z ramen a spadnout na zem. Protáhl se a bílý jelínek zvedl hlavu a pozorně si ho prohlížel. Ostatní si jelínkova pohledu všimli a upřeli pohled týmž směrem. Byli nádherní takovým způsobem, jakým to uměly i Ronanovy sny, jako to umělo Borovodí, jenže teď byl vzhůru. Ronan ten okamžik nepostřehl, ale rozkol mezi jeho bdělým životem a sněním se nějak začal

smazávat. Přestože polovina tohoto podivného stáda by v případě Ronanovy smrti usnula, dokud je tady, dokud se nadechuje a vydechuje, je král.

Špatnou náladu nechal na pastvině.

Vrátil se do domu a snil.

Ten les byl Ronanem.

Ležel tváří na zemi, ruce měl roztažené a prsty bořil do hlíny, aby načerpal sílu z energetické linie. Cítil hořící a padající listy, smrt a znovuzrození. Vzduch byl jeho krev. Mumlavé hlasy, jež se k němu snášely z větví, byly jeho vlastní, navzájem se překrývaly. Ronane, smyčka; Ronane, znovu; Ronane, znovu.

„Vstávej,“ vyzvala ho Holka sirotek latinsky.

„Ne,“ odmítl.

„Jsi v pasti?“ zeptala se.

„Nechci odejít.“

„Já ano.“

Nějak se na ni podíval, přestože byl stále zamotaný do svých kořenoprstů a inkoustových větví vyrůstajících z tetování na jeho holých zádech. Holka sirotek tam stála se žlebem v rukou. Oči měla tmavé a zapadlé, jako oči neustále hladových či neustále lačných. Bílou čepičku si stáhla hluboko přes medově blond mikádo.

„Jsi jenom součást snu,“ řekl jí. „Jenom nějaká zasraná podčást mojí představivosti.“

Zakňučela jako nakopnuté štěňátko a on se na ni okamžitě naštvál, nebo možná na sebe. Proč by nesměl říkat, co je zač?

„Předtím jsem tě hledal,“ sdělil jí, protože si zrovna vzpomněl. Její přítomnost mu zas a znova připomínala, že se mu tohle jenom zdá.

„Kerahu,“ oslovila ho. Pořád to znělo ublíženě. Ronana naštvalo, když slyšel, že ukradla Motorovce jeho přezdvíku.

„Najdi si vlastní,“ odsekl, ale už se mu nechtělo být na ni přísný, i kdyby to měla být jen upřímnost. Posadila se vedle něj a přitáhla si kolena ke hrudi.

Přitiskl tvář na chladnou půdu a natáhl se dál do země. Konečky prstů se otíral o ponravy a žížaly, krtky a hady. Ponravy se tím dotekem rozvíjely. Žížaly se k němu připojily na cestě. Krtčí kožišky se k němu tiskly. Hadi se mu ovíjeli kolem paží. Byl jimi všemi.

Povzdechl si.

Nad zemí se Holka sirotek kolébala a zpívala si pro sebe ti-chý žalozpěv, úzkostlivě vzhlížela k nebi.

„*Periculosum*,“ varovala ho. „*Suscitat*.“

Žádné nebezpečí však nevnímal. Jenom zemi a energii z linie a větve vlastních žil. Domů, domů.

„Je to tam dole,“ pronesl. Hlína polkla jeho slova a vyslala nahoru nové výhonky.

Holka sirotek opřela nahrbená záda o jeho nohu a otrásla se. „*Quid*...“ začala zase, pak se zadržla a pokračovala v angličtině. „Co to je?“

Byla to kůže. Mihotavá, téměř průsvitná. Nacházel se pod úrovní lesa dostatečně velkou částí těla, aby na její tvar v hlíně dohlédl. Byla vytvarovaná jako lidské tělo, jako by vypučela pod zemí, jako by čekala, až ji někdo vykope a vyprostí. Struktura mu připomínala látku z váčku v Matthewově pokoji.

„Mám ji,“ hekl Ronan, když konečky prstů zavadil o okraj.
Pomoz mi ji chytit. Možná si to jen pomyslel, neřekl to nahlas.

Holka sirotek se rozbrečela. „Pozor, pozor.“

Teprve to dořekla, když ucítil...

Něco

Ně

koho?

Nebyly to chladné, suché hadí šupiny. Ani teplý, rychlý tlukot krtčích srdcí. Nebyly to jemné žízáli pohyby v hlíně ani hladké, pomalé ponraví maso.

Bylo to temné.

Prosakovalo to.

Nebyla to ani tak věc, jako spíš nevěc.

Ronan nečekal. Poznal noční mŕru, když ji vycítil.

„Holko,“ vyzval ji, „vytáhni mě.“

Jednou kořenorukou chňapl po vysněné kůži, rychle se ten pocit pokusil vstípit do paměti. Tu tíhu, tu hustotu, tu opravdovost.

Holka sirotek odhrnovala hlínu kolem něj, hrabala jako pes, vyděšeně u toho kníkala. Jak moc svoje sny nesnášel.

Ta temnota, jež nebyla temnotou, plíživě stoupala hlínou. Všechno, čeho se dotkla, požírala. Nebo to tam spíš bylo, a pak najednou nebylo.

„Rychleji,“ vyštěkl Ronan a stahoval se spolu s kůží sevřenou v kořenoprstech.

Mohl tam tu vysněnou kůži nechat a probudit se.

Nechtěl ji tam nechávat. Mohla by fungovat.

Holka sirotek ho držela za nohu, nebo možná za ruku, nebo za jednu z větví a tahala, tahala, tahala, snažila se ho vyhrabat.